

Én, a kis fenyő
Szatmári Fábián Dávid

Kerek erdőnek szélén vagy talán a közepén éldegéltem én, a kis fenyő. Körülöttem a nagy természetes fenyők úgy emelkedtek az ég felé, mint a sudár bércek.

Minden évszak szépségét megcsodáltam. Szerettem, ha ágaim közt madarak, mókusok játszadoztak. De a legjobban a tél varázsolt el.

Ha súlyos hóréteg nehezedett az ágaimra, megráztam magam és nevettem. Máskor megszeppenve pislogtam sudár társaimra.

Egyik reggel baltásokra lettem figyelmes. Néhány fenyőt kidöntöttek és elvitték őket. Azon gondolkodtam, milyen jó a többi fenyőnek, hogy nem kell többet fázniuk a hidegben.

Még eltelt néhány tél. Közben én jó nagyra nőttem. A többi fenyőt rendre kivágták és elvitték a falubeliek. Gyakran ábrándoztam, vajon hová lettek?

Az egyik adventi hajnalban, mikor épp elszenderegtem, valaki fejszével kezdte ütlegelni a törzsem. Először megijedtem, majd megértettem, hogy nekem is mennem kell.

Mire magamhoz tértem, egy szekéren zötykölődtem a falu felé.

A többi fenyőt bevitték a házakba és feldíszítették.

Nekem más feladat jutott. Elvittek egy asztaloshoz, ahol levágták az ágaimat. Fájtak az ütések, sajgott mindenem az éles vésőtől. De mikor a mester elkészült, mindenki csodálva nézett.

Néhány perc múlva a templomban találtam magam. Egy csecsemőt raktak a bölcsőbe, amivé lettem. Az ünneplő közösséget hallottam.

Ekkor értettem meg, hogy minden karácsonykor a templomban lesz a helyem s boldogan hallgatom majd, hogy: Csendes éj...